

L 3/80

Saukums, Jānis 5000

PIRMOS GAIĻOS

ABECE

A/s. J. A. KUKURS IZDEVUMS

L ~~Jy~~
80

Dziesc¹¹⁸
L
4

PIRMOS GAIĻOS ĀBECĒ

Sastādījis skolotājs P. Saltups

Ilūstrējis J. Saukums

Rigā, 1938. g.
AKC. SAB. J. A. KUKURS IZDEVUMS.
Aspazijas bulv 10. Marijas ielā 12

L-1

L. V. B.
In. ~~354806~~ ✓

0306042167

Grāmatu un nošu spiestuve
„LATVIJA”
Rīgā, Brīvības ielā Nr. 75

i

/// // i i i i

u

ui iu

uu ui ui iu

a

ai au

ai ai ai au au

l

li-li lai ala

li-li lai ala

O

oi ola ala

oi ola ala

e

ei eu ella lai

ei eu ella lai

n

na anna aina nau

na/anna/aina/nau

m

mana mamma
mini manu minamo

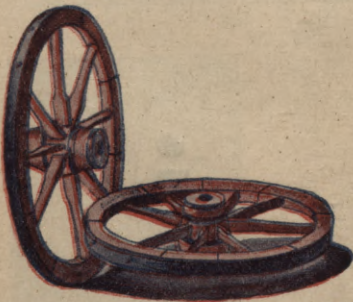
m/mana/mini

S

si-si, soma, sausi salmi
mans suns

ss si-si soma

r

rasa, aire, arī, ronis rod
malu, rasmai sala ausis

rr rasa/aire/arī

ā, ē, ī, ū

Z

zars, zīle, zāle, zīle zarā, zēns
lauza zaru, zēni lasa zemenes

zars laura

j

ja, jauns, jānis jāj mājās

ja jauns jāj

b

bise, brālis, bailes, mēs abi ejam
bērzu birzē, brālis bumbojas ar
bumbu, rubenis rubina bērzā

B bērdelīga bise

ie

ielā, ziema, iesms, liela laime,
iesien sienu sainī, mūsu ielā

ie ie liela ielā

k

ka, koki, aka, ziemā auksts,
auka loka kokus, koki lokās,
kas kūko, skolēni min mīklās.

KI KAS KŪKO KOKĀ

d

dod, dari, odi un dunduri lido,
dod man manu naudu, uldis
sadauzīja degunu, dūmi dūmo

d dābols ried

g

gan, gani gana,
oga garda, mēs gaidam jaunu gadu, ne-
griez koka galotni, mazgā rokas godīgi.

g gaidam gadu

p

pie, par, priede,
upe, pupa, puisēns peld upē, padod papum
lampu, liptin lipa liepu lapa, liepu lapu
laipu liku, puisis pagatavoja pātagu.

p puisim pātaga

t

te, tur, tenis taisa
tauri, bites tiek
sargātas, pār upi taisa tiltus, tēte met
tīklu, tik pa taku bliku blaku, te taisna
teka iemīta, es pirku tirgotavā tinti.

t tēta te un tur

v

var, nav, varde,
vij valgu, vāveres var varen tālu lēkt,
zirgus ved pavadā, laivā sēd zvejnieki,
pieci vilki vilku vilka, es atradu pakavu
zem velēnas.

v vilki vilku velc

C

celms, cinis, cir-
cenis, ar cirvi cērt malku, cauros cimdos
salst rokas, nenicini citus bērņus, caurā
mucā, ūdeni nelej, kuceni kauc un rej,
vecais raibais runcis apēdis ciema kukuli.

c cel citu cirvi

Š

šis šauj ar
šauteni, šuvēja
sašuj vīles, sve-
šās zemēs svešas ieražas, mušmires
kaitīgas sēnes, no mušmirēm mušas
nobeidzas, pa šauru laipu bīstama iešana.

š š šuvēja šuj

dz

dzenis kladzina kokā,
ezis ielīda savā mi-
dzenī, dzimtenes dzie-
smas dziedāt nekad neapņik, pilsētā
var daudz dzirdēt un daudz redzēt,
mēness starus stīgo dzelmē dzidrajā.

dzimtenes dzied

č

čūska čabinās
sausās lapās, riekstam cieta čaumala,
purva priedēm čunčuraini zari, zirgam
četras kājas, čaklām rokām darba nekad
nepietrūkst, inčam runčam pelēčam krē-
juma krūze apgāzās.

ččaumala čab

ž dž

žīds pērk un pārdod
žagata žadzina koka
zarā, mūžu dzīvo,
mūžu mācies, briežiem žiglas kājas
un žuburaini ragi, sīki mazi žagari,
paši pūta, paši dedza, čigāni nēsā
džindžalas, dadži aug ceļa malā.

žigla žagata

f

fotografs fotografē,
fabrikas skurstenis
kūp, pa telegrafu
sūta telegrammas, pa telefonu var
sarunāties, afelsini aug siltās zemēs

fotografs

g k l n r

g l k ņ r

zaķim īsa līpa, muļķis neprot nodrāzt pulķi,
kaķis ņaud un skrāpē, kad suņi tam tuvojas,
ģeķim ģeķa valoda, pareģi pareģo laiku,
kuģis peld pa jūru, vakaros gaŗas ēnas,
grāvā dzirdami grāvieni, kur kaŗš, tur jākaŗo.

muļķi, renģes, jūrā

h

hop! hop! zēns uzsauc savam zirgam, ha!
ha! smejas veci ļaudis, hi! hi! hi! smejas
bērnī, es saucu — hallo — un mežā tāpat
atsaucas — hallo!

h h hallo harij

Iespiestie mazie burti.

a, ā, b, c, d, e, ē, f, g, ģ, h, i, ī,
ie, j, k, ķ, l, ļ, m, n, ņ, o, p, r, ŗ,
z, ž, dz, dž, s, š, t, č, u, ū, v.

Rakstītie mazie burti.

a ā b c č d d^ķ d^ļ

e ē f g ģ ģ h i ī iē j

k ķ l m n ņ o p

r ŗ s š t u ū v v^ķ v^ļ v^š

Pieturas zīmes.

• punkts,	— domu zīme,
? jautātājs,	„“ pēdiņas,
! izsaucējs,	- vienotājs,
, kommats,	' isinātājs,
: kolons,	... daudzpunktis,
; zemikolons	() iekavas.

Skaitļi.

1	viens
2	divi
3	tris
4	četri
5	pieci
6	seši
7	septiņi
8	astoņi
9	deviņi
10	desmit
11	vienpadsmit
12	divpadsmit
13	trispadsmit
14	četrpadsmit
15	piecpadsmit
16	sešpadsmit
17	septiņpadsmit
18	astonpadsmit
19	deviņpadsmit
20	divdesmit.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

2. posms.

U

1. Uldis.

Uldis bija čakls zēns. Uldim ļoti patika ogot un sēņot. Uldis prata arī grāmatu lasīt.

Mīkla: 1. Uz vienas kājas cibīte tup.

U Uldis

V

2. Vēži.

Valdis man stāstīja, ka upītē esot vēži. Viens, divi — laidāmieš tūliņ uz upīti. Valdim pirmam pagadijās varens vēzis. Vēzis, lipu kustinādams, centās atsvabināties. Valdis saķēra to ar otru roku.

„Vai, vai“ — Valdis kļiedza. Vēzis tam bija pirkstu sakniebis.

Mīkla: 2. Visapkārt kauli, vidū gaļa.

Valdis

C Č

3. Čigāni.

„Vai zini, kas par brīnumu? Čigāni ieradušies mūsu mežā,“ teica Valdis. Viņš aizskrēja uz mežu tos apskatīt. Citi bērni tam sekoja. Čigāni mežmalā kurināja uguni un vārīja gaļu.

Mikla: 3. Cilvēks nav, ķēms nav, noķert nevar.

Č Čigāni

O

4. Ogotāji.

Olga, Velta, Vaironis un es — aizgājām mežā ogot. Cirtumā mēs salasijām daudz ogu. Uz māju nākot, uztraucējām lielu zaķi, kuŗš aizdrāzās kā vējš. Viņš mūs sabaidīja, bet pats arī bija ļoti nobaidījies.

Mikla: 4. Vispirms balts, tad zaļš, pēdīgi sarkans.

Olga

E Ē

5. Eidis un vāvere.

Eidis aizgāja uz mežu. Eglē sēdēja vāvere un grauza čiekuru. Eidis gribēja noķert vāveri. Viņš rāpās eglē. Vāvere pārlēca uz citu egli un pazuda. Uz sausā egles zara Eidis saplēsa bikses.

„Uguntiņa“.

Mīkla: 5. Uz koka zariem lēkā, uz koka zariem perēklis — un tomēr nav putns.

E Eidis

L Ļ

6. Lelle.

Laimiņai bija pazudusi lelle. Velti viņa izmeklēja malu maliņas, bet neatrada. Viņa stāstīja savas bēdas brālītim Laimonim. Laimonis teica: „Citur viņa nebūs, kā skaidienā, kur mazais kucens ar to spēlējās“. Laimiņa tiešām tur atrada savu lelli, jo kucens to bija aizvilcis skaidienā.

Mīkla: 6. Četri taisa gultu, divi rāda uguni, viens pats apgulstas.

L Laima

I J

7. Ieviņa.

Uzauga ieviņa

Upītes malā.

Cik smēlu ūdeni,

Tik aplaistiju.

Jo labi laistiju,

Jo kupli auga.

Jo kupli auga,

Jo zaļas lapas.

Jo zaļas lapas,

Jo balti ziedi.

Jo balti ziedi,

Jo melnas ogas.

Tautas dziesma.

Mikla : 7. Ik vasaru kažokā, ik ziemu kreklā.

I Ievina

K Ķ

8. Ķipars.

Kārlītis paņēma lielo kausu un tētes spieķi. Kauss viņam bija par vijoli, bet tētes spieķis par lociņu. „Edit, padancini savu ķiparu“ — Kārlītis teica — „es uzspēlēšu“. Edite dancināja ķiparu un dziedāja: „Ķipars danco raibām biksēm“. Ilgi gan tā nevarēja dancot, jo ķiparam kāja izmežģijās.

Mīkla: 8. Kas mežā dzimis un mežā audzis, bet nāk mājā putru strēbt?

K. Ķipars

T F

9. Tirgotavā.

„Tirgū pērk un pārdod,“ tā māte teica. Es, brālis Fricis un mazā māsiņa Tikla sadomājām spēlēt rotaļu — tirgotavā. Fricis bija tirgotājs, Tikla un es — pircēji.

„Labdien,“ Tikla teica, „lūdzu par 1 santimu bonbongas.“

Fricis Tiklai pasniedza 3 ķiršu ogas. Tikla uzmeta uz sola 1 spidīgu pogu.

Mikla: 9. Čaumalu ēd, kodolu met zemē.

T Tikla F

M N N

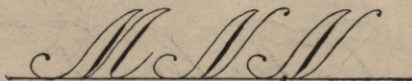
10. Mazais Jānītis.

Mammaiņa Jānīti ļoti mīl. Lūk šē, nupat viņa saka: „Nomazgā muti, sasukā galvu un uzvelc svārciņus!“

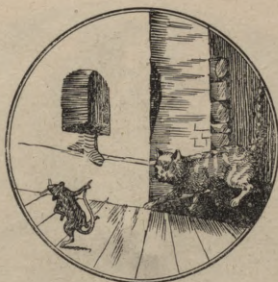
Jānītis arī mudīgi tā izdara. Tad viņa ieiet pagrabā, uzliek sviestu uz maizes un iedod Jānišam. Jānītis ēd sviestmaizi un priecājas.

Doku Atis.

Mīkla: 10. Neviena lieta bez vienas lietas nevar iztikt.

P

11. Pele un circenis.

Pele uzskrējusi krāsns augšā un prasījusi circenim:

„Vai kaprālis mājā?“

„Nē, aizgāja kāzās!“

Pele tūliņ izlec plānvidū un dzīvo bez bēdām dziedādama, lēkādama. Te kaķis, kaprālis, kur gadījies, kur ne — krapts! noķer peli.

Tautas pasaka.

Mikla: 11. Mazs, mazs vīriņš, kad runā, visa istaba skan.

P. Pele

R R

12. Runcītis.

Runcīti, kaķīti, pinam vizītes.
Pinam vizītes, aujam kājiņas.
Rītu būs svētdiena, brauksim ciemā;
Tu iesi klēti, es istabā;
Tev būs pelītes, man balta maīze.

Tautas dziesma.

- Mīklas :** 12. Vienā galā ilēns, otrā kamols, vidū spīlvens.
13. Jo vairāk ēd, jo vairāk paliek.

R. Runcītis

B H

13. Brilles.

Tēvs lasīja grāmatu. Viņam bija brilles uz acīm. To redzēja mazais Harijs.

„Tēv, nopērc man arī brilles, es gribu lasīt tāpat kā tu.“

Tēvs noskatījās dēlā un pasmējās.

„Harij, es tev nopirkšu gan, bet tikai bērna brilles,“ teica tēvs.

Otrā dienā no tirgotāja Kukura tēvs Harijam pārnesa ābeci.

Mikla: 14. Otram rāda, pats neredz.

B. Brille

H. Harijs

G Ģ

14. Gailis un varde.

Varde satikusi no rita gaili, dod tam laburitu:

„Labrit, augstu dziedātājs!“

Gailis atbild: „Labrit, labrit! augstu lēkātāja.“

Varde priecīgi iesaucas: „Redz, goda vīrs, kurš prot otram godu dot.“

Tautas pasaka.

Mikla: 15. Peld kā zivs, nav zivs, lec kā zaķis, nav zaķis.

G Gailis G

A Ā

15. Āža lielība.

Āzis dzēra pie upes. Padzēries, sita kāju pie zemes un teica: „Es tagad ne par pašu vilku nebēdāju.“

Vilks, krūmos stāvēdams, to dzirdēja un uzsauca: „Andriev, ko tu tur runāji?“

„Ak, cienīgs meža lielskungs,“ āzis iesaucās, „dzērājam dzērāja valoda.“

Tautas pasaka.

A Āzis

Z Ž

16. Zaķiša pirtiņa.

Ģarāusit's zaķit's pa pakrēslu
Kurina pļaviņā pirtiņu.
Mēnestiņš, čigāniņš, caur eglēm sāk vērties,
Zaķišu māte savus bērnus ved pērties!
Pičiņu, pačiņu austiņām:
Modriņi, modriņi sadzirdēt tām!
Pičiņu, pačiņu actiņām:
Tāliņi, tāliņi saredzēt tām.
Pičiņu, pačiņu kājiņām:
Viegliņi, viegliņi patecēt tām.

Plūdonis.

- Mīkla:** 16. Žīds pirti, bārda laukā.
17. Kas guļ ar vaļējām acīm?

L. Lācis

D

17. Daugavas rakšana.

Visi putni palīdzēja Daugavu rakt. Vālodze vien slinkoja. Viņa tupēja uz zara un svilpoja. Dievs nosprieda, ka vālodzei nav brīv dzert no upes. Viņa drikst dzert tikai rasu no koku lapām. Tāpēc vālodze vēl tagad kliež, lai lietus litu.

Tautas pasaka.

Mikla: 18. Naktī dzimst, dienu mirst.

Daugava

S Š

18. Skopais saimnieks.

Bija ļoti skops saimnieks, kas savam kalpam žēloja ēdienu. Katrreiz pirms ēšanas tas lika kalpam izdzert krūzi ūdens, lai vēders pildītos un mazāk ieēstu.

Reiz sīkstulis salīga citu kalpu. Tas, izdzēris to krūzi, prasīja vēl otru. Saimnieks brīnījās: „Kāpēc tu vēl otru dzersi?”

„Lai vēders izplestos lielāks un vairāk varētu ieēst“, atteica jaunais kalps.

Šādu valodu dzirdēdams saimnieks sabijās un no tā laika nekad vairs nepiedāvāja ūdeni kalpiem.

Tautas pasaka.

Mīkla: 19. Skrien i stāv, bet pēdu nepazīst.

S Skopais Š

Alfabēts

Lielie un mazie burti.

Iespiestie:

Aa, Bb, Cc, Čč, Dd, Ee, Ff,
Gg, Ģģ, Hh, Ii, Jj, Kk, Ķķ, Ll,
Ļļ, Mm, Nn, Ņņ, Oo, Pp, Rr,
Ŗŗ, Zz, Žž, Ss, Šš, Tt, Uu, Vv.

Rakstītie:

Aa, Aa, Bb, Cc, Čč, Dd.

Dd, Dd, Ee, Ee, Ff, Gg.

Gg, Hh, Ii, Ii, Jj, Jj.

Kk, Kk, Ll, Ll, Mm.

Nn, Nn, Oo, Pp, Rr, Rr.

Ss, Ss, Tt, Uu, Uu, Vv, Vv.

3. posms.

Dažādi lasāmie gabali.

19. Pavasaris.

Pavasaris atnācis. Ūdeņi noskrējuši un zeme apžuvusi. Saulīte spoži spīd un viņas stari patikami silda. Plaukst lapas. Ābeles un puķes zied. Pa jauno zaļo zālīti jau lopiņi ganās, blēj aitas un lēkā jēriņi.

Putniņi bez mitēšanās dzied un lēkā no zariņa uz zariņu.

Pavasari prāts visiem priecīgs.

20. Brūnā vistiņa.

Mums bija 2 vistiņas: viena balta, otra brūna. Baltā vistiņa katru dienu dēja 1 olu. Es šīs olas rūpīgi krāju, jo līdz Lieldienas svētkiem bija vēl palikušas tikai 10 dienas. Raizes man darija brūnā vistiņa, jo viņa savu ligzdu bija noslēpusi un jau labu laiku arī pati pazudusi.

Kādu dienu es apņēmos viņas perēkli uzmeklēt. Izmeklēju malu malas un beidzot — uz kūtiņas augšas, pērnajā sienā, es viņu atradu.

Viņa tupēja savā ligzdā un grozīja galvu, kad es viņai tuvojos.

Par šo atradumu tūliņ pastāstīju māmiņai. Viņa liedza olas izņemt no perēkļa, jo tās esot apperētas.

Labi arī bija, ka olas neizņēmu, jo pašā Lieldienas sestdienā no olām izšķilās 13 mazi, miļi cāliši.

21. Lieldienas.

Kad Ziemasvētki nāca, tad likās, ka jaukāku svētku vairs pasaulē nevar būt. Bet ja labi apdomā, kas tie bija pret gaišajām Lieldienām! Toreiz bija jādzīvo tikai pa istabu un tikai uz britiņu varēja izskriet ārā, bet kas tagad kaitēja!

Visi putni bija klāt. Apses ziedēja. Dārzā zāle lida no zemes laukā. Vakaros dūca vabules un dienās mušas dejoja pa piesaulīti. Un kur tad šūpoles! Tajās mēs lidojām pa gaisu kā putni un klieodzām, cik spēka.

Jā, man likās, ka Lieldienas ir tāpēc radītas, lai ļaudis dabūtu izšūpoties un izkliegties.

Baltā grāmata.

22. Raibais zaķis kumeliņš.

Es aizjūdzu raibu zaķi
Rakstītās kamanās,
Rīgā manim gaisma ausa,
Vāczemē saule lēca,
Uz tām prūšu robežām
Meitu māte vārtus vēra.
Sāk tā meitu māmuliņa
Ar manim runāties,
Par kumeļu brīnīties.
Kuņas zemes tu, puisīti,
Kur audzēts kumeliņš?
Mežā audzis kumeliņš,
Atvasēm ēdināts,
Rita rasu dzirdināts,
Egles skuju nosukāts.

Tautas dziesma.

23. Parunas.

1. Skaties abām acīm, klausies abām ausīm.
2. Kas citiem bedri rok, pats iekrit.
3. Darbs darītāju māca.
4. Kas daudz grib, tam maz tiek.
5. Meliem isas kājas.
6. Laima nepalīdz, ja pats nelīdzas.
7. Jo agrāk sāksi, jo agrāk beigsi.
8. Cilvēks mācās, līdz kāju kapā speķ.
9. Ne viss der ēst, ne viss der runāt.
10. Katrai dienai sava nakts.
11. Labs draugs — reta manta pasaulē.
12. Godā drānu, drāna tevi godās.
13. Dzirdi daudz, runā maz.
14. Kas cita godu netaupa, pats savu nolaupa.
15. Gudribu nevar atsvērt ne ar naudu.
16. Kaķis ar cimdiem peļu neķer.
17. Medus salds, miegs vēl saldāks.
18. Slinkums visa ļaunuma perēklis.

24. Miklas.

20. Jau sen gatava, bet katru vakaru tiek taisīta.
21. Bez roku, bez cirvja uztaisa mājiņu.
22. Spārnus plivina, aizlaisties nevar.
23. Divas māsiņas pienā mazgājas.
24. Kas prot visas valodas?
25. Divi mazi jēriņi, katram piecas kājas.
26. Ezeru izsmel, sakārņus iemet iekšā.
27. Pilna laiviņa baltu kundziņu.
28. Simtu māsiņu vienu lakatu vilē.
29. Saime ēd — galds runā.
30. Četri vīri iet pa ceļu, visiem bārdas atpakaļ.

25. Brīnumu laiva.

Reiz bijuši trīs brāļi: divi gudri, trešais muļķis. Gudrie norunājuši tādu laivu taisīt, kas simtu jūdžu vienā dienā noskrietu. Muļķis gribējis gudriem brāļiem palīdzēt, bet tie atstāmuši viņu. Nu muļķītis apmeties sevišķi un taisījis viens pats tādu laivu.

Te vienu dienu gudriem gājis vecītis gaŗām un apvaicājies, ko viņi taisot?

„Cūku sili,“ gudrie atcirtuši.

„Lai Dievs jums palīdz,“ vecītis atteicis, aizgājis pie muļķa un jautājis, ko viņš taisot.

„Taisu tādu laivu, ar kuŗu var simtu jūdžu dienā pa gaisu nobraukt.“

„Lai Dievs palīdz!“ vecītis teicis un aizgājis.

Pēc kāda laika darbs bijis gatavs gudriem brāļiem un muļķim. Gudriem nekas nav iznācis, kā tikai cūku sile; muļķim turpretim bijusi tāda laiva, ka simtu jūdžu dienā nebijis ko skriet pa gaisu. Vecītis bijis Dievs.

Tautas pasaka.

26. Odi un blusas.

Kādreiz Dievs ar velnu saķildojušies. Velns teicis: „Mani kalpi odi stiprāki par taviem kalpiem — blusām!“

„Labi, labi, veln, ko tik daudz ķildoties. Es sūtišu savas blusas ar tevi kaņot.“

Labi. Velns tūliņ aizskrēja pēc odiem. Dievs pa to laiku sakūris uguni un apsēdies apakš dūmiem. Velns drīz atstiepis lielu maisu pilnu ar odiem un palaidis Dievam virsū.

Odi negājuši dūmos, bet velnam pašam visi acis saskrējuši.

Velns domājis: „Zinu gan — es arī nosēdišos pie uguns.“

Labi. Dievs atnesis tādu pašu maisu pilnu ar blusām un izkratījis velnam klēpī.

Blusas siltumā kodušas velnu tik neganti, ka velns ieskrējis upē dzesēties.

Tautas pasaka.

27. Lapsa cep vaboli.

Lapsa, gudriniece, sadzirdējusi, ka cepta gaļa daudz gardāka, nekā jēla. Gribējusi izmēģināt. Reiz, noķērusi vaboli, gājusi uz pieguļnieku ugunsķuru otrpus upes — pļavmalā. Lapsa nosēdusies šaipus upes pļavmalā uz krasta, turējusi vaboli abām ķepām uz ugunsķura pusi, lai cepot. Tad nu ēdusi. Vabole ēdot čaukstējusi. Lapsa noteikusi: „Laba gan, tikai drusku sagruzdējusi!“

Tautas pasaka.

28. Tautas dziesma.

Vilkam liels brīnumiņš,
Lapsai zīda kažociņš.
Kas tev kait, jēra zagli,
Tas man mātes nopelnīts.

29. Uz skolu.

Dar man, tētiņ, pastaliņas,
Pērc man staltu cepurīt',
Šuj maņ svārkus, māmuliņa,
Skolā iet man gribas.

Pieloc, māsiņ, skolas somu
Bagātiem gabaliem,
Vidū maizes riecentiņu,
Apkārt dziesmas, pasakas.

Bāliņ, še tev gana taure,
Tautu dziesmu vācele,
Eji tur, kur meža māte
Lakstīgalai dziesmas māc'.

Man jāiet skoliņā
Gudras ziņas mācīties,
Pieaugt tautas mīlestībā,
Īstā gara gudribā.

Auseklis.

30. Ceļā uz skolu.

Pirmdienā Jānis devās ceļā uz skolu. Māte to pavadīja kādu pusversti, nesdama maizes kulīti. Pie lielceļa nonākusi, viņa atdeva dēlam maizes kulīti un asarām acīs lēni teica: „Es tālāk neiešu... Ej, Jānit... un neaizmirsti mūs!”

Jānis nobučoja māti un teica: „Labas dienas tēvam un visiņiem!”

Tad abi izšķīrās. Bridi gājis, Jānis apstājās un atskatījās. Māte gāja lēnām pa olnīcu. Viņa gāja atpakaļ uz savām grūtībām, pie sava ikdienišķā darba. Vai tētem un māmiņai ir kādreiz miers? Viņi abi iet un iet ar salikušu muguru... Nevaldāms žēlums Jāni pārņēma...

Bet nu žirgti un droši uz skolu! Reiz taču apstākļi kļūs citādi, labāki...

J. Poruks „Romas atjaunotāji”.

31. Rotaļnieku skaitīšana.

Viengal, divgal, trīgum, trēgum,
Šestik, mestik, kulik, vēlik,
Šķebero, vebero, tili, tops.

Latvju dainas.

32. Mīklu atminējumi.

1. Sēne. 2. Vēzis. 3. Ēna. 4. Oga. 5. Vāvere.
6. Suns. 7. Koks. 8. Koka kaļote. 9. Ķiršu oga.
10. Vārds. 11. Circenis. 12. Kaķis. 13. Druskas.
14. Brilles. 15. Varde. 16. Burkāns. 17. Zaķis.
18. Rasa. 19. Ūdens. 20. Gulta. 21. Putnu ligzdiņa.
22. Vēja dzirnavas. 23. Ragavu slieces. 24. Atbalss.
25. Cimdi. 26. Putras bļodā kaļotes. 27. Zirņi pāksti.
28. Bites. 29. Čūka ar sivēniem. 30. Zirga kājas.

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0306072167

574

24.ZEP.1933